

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΓΓ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Σεπτέμβριος 2012

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *The Snøvmannen*, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) Oslo 2007

Φιλολογική επιμέλεια Αναστασία Παπασταθοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Η μετάφραση έγινε από την αγγλική έκδοση Jo Nesbo, *The Snowman* (trans. Don
Bartlett), Harvill Secker 2010

© 2007, Jo Nesbø

© 2011, 2021, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3371-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83371

Κ.Ε.Π. 5748, Κ.Π. 17621

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1980

Ο χιονάνθρωπος

Τη μέρα εκείνη έπεσε το πρώτο χιόνι. Στις έντεκα το πρωί μεγάλες νιφάδες άρχισαν να κατεβαίνουν από έναν άχρωμο ουρανό και να κατακλύζουν τα χωράφια, τους κήπους και τις πελούζες του Ρομερίκε σαν εισβολείς από το διάστημα. Στις δύο το μεσημέρι τα εκχιονιστικά είχαν βγει στους δρόμους του Λίλεστρεμ και στις δύο και μισή, όταν η Σάρα Κβίνεσλαντ ξεμύτισε αργά και προσεκτικά με το Toyota Corolla της ανάμεσα από τις μονοκατοικίες της λεωφόρου Κολό, το χιόνι του Νοέμβρη είχε σκεπάσει σαν πουπουλένιο πάπλωμα το κυματιστό τοπίο της υπαίθρου.

Τα σπίτια τής φαίνονταν πολύ διαφορετικά με το φως της μέρας. Τόσο διαφορετικά, που παραλίγο να προσπεράσει τη στροφή προς το δρομάκι του σπιτιού. Το αυτοκίνητο πατινάρισε όταν πάτησε απότομα φρένο και από το πίσω κάθισμα ακούστηκε ένα βογκητό. Στον εσωτερικό καθρέφτη είδε το θυμωμένο πρόσωπο του γιου της.

«Δεν θα αργήσουμε, αγάπη μου» του είπε.

Ένα μεγάλο μπάλωμα μαύρης ασφάλτου μπροστά από το γκαράζ, μέσα σ' εκείνο το κατάλευκο τοπίο, δήλωνε ότι το φορτηγό της μετακόμισης είχε έρθει ήδη και είχε φύγει. Ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό της. Έλπιζε μόνο να μην ήταν πολύ αργά.

«Ποιος μένει εδώ;» ρώτησε ο γιος της από το πίσω κάθισμα.

«Ένας γνωστός μου» είπε η Σάρα στρώνοντας μηχανικά τα μαλλιά της στον καθρέφτη. «Δέκα λεπτά, αγάπη μου. Αφήνω το κλειδί στη μηχανή για να ακούς ραδιόφωνο».

Βγήκε χωρίς να περιμένει απάντηση και, με τα παπούτσια της να γλιστράνε διαβολεμένα, έφτασε παραπατώντας ως την πόρτα που είχε περάσει τόσες και τόσες φορές, αλλά ποτέ έτσι, μέρα μεσημέρι, εκτεθειμένη στα αδιάκριτα βλέμματα των γειτόνων. Όχι πως οι νυχτερινές επισκέψεις της ήταν πιο αθώες, αλλά για κάποιον λόγο τέτοιου είδους πράγματα φαινόταν πιο σωστό να τα κάνει κανείς αφότου είχε πέσει το σκοτάδι.

Άκουσε το κουδούνι να βουίζει στο εσωτερικό του σπιτιού, σαν σφήκα κλεισμένη σε γυάλινο βάζο. Νιώθοντας την απελπισία της να φουντώνει έριξε μια ματιά στα παράθυρα των γειτονικών σπιτιών. Δεν της φανέρωσαν τίποτε, απλώς καθρέφτιζαν στα τζάμια τους γυμνές, μαύρες μηλιές, γκριζό ουρανό και κάτασπρη γη. Ύστερα, επιτέλους, άκουσε βήματα πίσω από την πόρτα και άφησε έναν στεναγμό ανακούφισης. Την επόμενη στιγμή βρισκόταν μέσα στο σπίτι και στην αγκαλιά του.

«Μη φύγεις, αγάπη μου» είπε και ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή της.

«Πρέπει» ήταν η απάντησή του, σαν μονότονο ρεφρέν που είχε κουραστεί να το επαναλαμβάνει από καιρό.

Τα χέρια του όμως αναζητούσαν γνώριμα μονοπάτια που δεν είχαν κουραστεί ποτέ να τα ακολουθούν.

«Όχι, δεν πρέπει» του ψιθύρισε στ' αυτί. «Εσύ το θέλεις. Επειδή δεν τολμάς πια».

«Δεν έχει σχέση μ' εσένα και μ' εμένα».

Διέκρινε τον εκνευρισμό που χρωμάτισε τη φωνή του την ίδια στιγμή που το χέρι του, το γλυκό, δυνατό χέρι του, γλίστρησε στη ραχοκοκαλιά της και χώθηκε μέσα στη ζώνη της φούστας της και κάτω από το καλσόν. Ήταν σαν δύο εξασκημένοι χορευτές που

ο καθένας ήξερε την κάθε κίνηση, το κάθε βήμα, την κάθε ανάσα και τον ρυθμό του παρτενέρ του. Πρώτα η λευκή ερωτική χορογραφία. Η καλή. Μετά η μαύρη. Ο πόνος.

Με το άλλο χέρι του χάιδευε το παλτό της αναζητώντας τη ρώγα του στήθους της κάτω από το χοντρό ύφασμα. Μια ζωή είχε κόλλημα με τις ρώγες της· όλο σ' αυτές επέστρεφε. Ίσως επειδή εκείνος δεν είχε.

«Πάρκαρες μπροστά από το γκαράζ;» τη ρώτησε με μια δυνατή στριφτήτσιμπιά.

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ο πόνος, σαν βέλος ηδονής, διαπέρασε το μυαλό της, ενώ το φύλο της άνοιξε έτοιμο να υποδεχτεί το χέρι του που κατέβαινε προς τα εκεί.

«Ο γιος μου περιμένει στο αυτοκίνητο».

Το χέρι σταμάτησε απότομα.

«Δεν ξέρει τίποτε» του είπε με ένα βραχνό βογκητό, έχοντας νιώσει τον δισταγμό του.

«Και ο άντρας σου; Πού είναι τώρα;»

«Εσύ πού νομίζεις; Στη δουλειά του, φυσικά».

Αυτή τη φορά ακούστηκε εκείνη εκνευρισμένη. Επειδή είχε αναφέρει τον άντρα της και της ήταν δύσκολο να πει οτιδήποτε για τον άντρα της χωρίς να εκνευριστεί, αλλά και επειδή τον ήθελε σαν τρελή, εδώ και τώρα. Η Σάρα Κβίνεσλαντ κατέβασε το φερμουάρ του παρτενέρ της.

«Μη...» είπε εκείνος και γράπωσε το χέρι της από τον καρπό.

Η Σάρα τον χαστούκισε δυνατά με το άλλο χέρι. Την κοίταξε έκπληκτος ενώ ένα βαθύ κοκκίνισμα απλωνόταν στο μάγουλό του. Του χαμογέλασε, χούφτωσε τα πυκνά μαύρα μαλλιά του και τράβηξε το πρόσωπό του προς το δικό της.

«Φύγε, λοιπόν» του σφύριξε. «Αλλά πρώτα θα με πηδήξεις. Κατάλαβες;»

Ένιωσε την ανάσα του πάνω στο πρόσωπό της σαν βαρύ αγχομαχητό. Τον χαστούκισε πάλι με το ελεύθερο χέρι της και ένωσε τη στύση του να φουσκώνει μέσα στη χούφτα της.

Την κάρφωνα, όλο και πιο άγρια κάθε φορά, αλλά εκείνη ήταν μουδιασμένη. Είχε τελειώσει, η μαγεία είχε χαθεί, η ένταση είχε εκτονωθεί και ό,τι απέμενε ήταν μόνο απελπισία. Τον έχανε. Ήταν εκεί, στο κρεβάτι του, κι όμως τον είχε κιόλας χάσει. Ύστερα από τόσα χρόνια λαχτάρας, ύστερα από τόσα δάκρυα που είχε χύσει, ύστερα από τόσα και τόσα που την είχε βάλει να κάνει. Χωρίς να της δώσει τίποτε σε αντάλλαγμα. Εκτός από εκείνο το ένα.

Όρθιος στα πόδια του κρεβατιού την έπαιρνε με τα μάτια κλειστά. Η Σάρα κοίταξε το στήθος του. Της είχε φανεί πολύ παράξενο στην αρχή, αλλά σύντομα είχε αρχίσει να της αρέσει η εικόνα του αδιάσπαστου λευκού δέρματος πάνω στους θωρακικούς του. Της θύμιζε τα αρχαία αγάλματα, όπου οι γλύπτες παρέλειπαν τις θηλές για χάρη της ευπρέπειας.

Τα βογκητά του ολοένα και δυνάμωναν. Ήξερε ότι σε λίγο θα άφηνε ένα άγριο μουγκρητό. Το λάτρευε εκείνο το μουγκρητό. Κι εκείνη την έκπληκτη, εκστατική, σχεδόν πονεμένη έκφρασή του κάθε φορά, σάμπως ο οργανισμός να είχε ξεπεράσει πάλι τις πιο τρελές προσδοκίες του. Τώρα περίμενε να το ακούσει για τελευταία φορά, μια αποχαιρετιστήρια κραυγή σ' εκείνη την παγερή μικρή κρεβατοκάμαρα, γυμνή πια από κάδρα, χαλιά, κουρτίνες. Έπειτα θα ξαναφορούσε τα ρούχα του και θα έφευγε για ένα άλλο μέρος της χώρας, όπου έλεγε ότι του είχαν προτείνει μια δουλειά και δεν μπορούσε να πει όχι. Μπορούσε όμως να λέει όχι σ' αυτό. Σ' αυτό! Και πάλι να μουγκρίζει από ηδονή.

Έκλεισε τα μάτια της. Παρ' όλα αυτά, η κραυγή του οργανισμού του δεν ήρθε. Τον ένιωσε να σταματάει.

Η Σάρα άνοιξε τα μάτια της.

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

Τα χαρακτηριστικά του ήταν παραμορφωμένα, αλλά όχι από ηδονή.

«Ένα πρόσωπο» της ψιθύρισε.

Η Σάρα τρόμαξε.

«Πού;»

«Στο παράθυρο».

Το παράθυρο ήταν στο κεφαλάρι του κρεβατιού, πάνω από το κεφάλι της. Ανασηκώθηκε στρίβοντας το σώμα της και τον ένιωσε να γλιστράει από μέσα της, πεσμένος ήδη. Το παράθυρο ήταν ψηλά, δεν έφτανε να κοιτάξει έξω έτσι όπως ήταν μισοξαπλωμένη. Ήταν επίσης πολύ ψηλά για να μπορεί κάποιος που στεκόταν απέξω να κοιτάξει μέσα. Επειδή το φως της μέρας είχε αρχίσει ήδη να λιγοστεύει, το μόνο που έβλεπε ήταν η διπλή αντανάκλαση του γλόμπου από το ταβάνι πάνω στο τζάμι.

«Τον εαυτό σου θα είδες» είπε σχεδόν ικετευτικά.

«Έτσι νόμισα κι εγώ στην αρχή» της απάντησε με το βλέμμα του καρφωμένο πάντα στο παράθυρο.

Η Σάρα σηκώθηκε στα γόνατα κι ύστερα στάθηκε στο παράθυρο και κοίταξε στον κήπο. Ναι, υπήρχε πράγματι ένα πρόσωπο εκεί.

Γέλασε δυνατά, με ανακούφιση. Το πρόσωπο ήταν κάτασπρο, με μάτια και στόμα φτιαγμένα από μαύρα χαλίκια, μάλλον από το δρομάκι του κήπου. Και χέρια φτιαγμένα από γυμνά κλαδιά μηλιάς.

«Ουφ!» ανάσανε ελεύθερα. «Είναι μόνο ένας χιονάνθρωπος».

Υστερα το γέλιο της έγινε κλάμα. Έκλαψε απαρηγόρητα μέχρι που ένωσε τα χέρια του να την αγκαλιάζουν.

«Πρέπει να φύγω» είπε ανάμεσα στα αναφιλητά.

«Μείνε λίγο ακόμα».

Η Σάρα έμεινε λίγο ακόμα.

Πλησιάζοντας στο γκαράζ είδε ότι είχαν περάσει σχεδόν σαράντα λεπτά.

Της είχε υποσχεθεί ότι θα της τηλεφωνούσε πού και πού. Πάντα ήταν καλός στα φέματα και η Σάρα πρώτη φορά χαιρόταν γι' αυτό. Πριν ακόμη φτάσει στο αυτοκίνητο είδε το χλωμό πρόσωπο του γιου της να την κοιτάζει ακίνητο από το πίσω

κάθισμα. Τράβηξε να ανοίξει την πόρτα του οδηγού και απόρησε όταν τη βρήκε κλειδωμένη. Έσκυψε και προσπάθησε να διακρίνει τον γιο της πίσω από το τζάμι, που ήταν θολό από υδρατμούς. Της άνοιξε μόνο αφού του χτύπησε δυνατά το παράθυρο.

Η Σάρα κάθισε στο τιμόνι. Το ραδιόφωνο ήταν βουβό και μέσα στο αυτοκίνητο έκανε παγωνιά. Το κλειδί ήταν πάνω στο κάθισμα του συνοδηγού. Στράφηκε προς το πίσω κάθισμα. Ο γιος της ήταν κατάχλωμος και το κάτω χείλος του έτρεμε.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε.

«Ναι» είπε το παιδί. «Τον είδα».

Η φωνή του είχε μια φιλή, στριγκή νότα τρόμου, που η Σάρα δεν θυμόταν να την είχε ξανακούσει από τότε που ήταν μικρό αγόρι και, στριμωγμένο ανάμεσά τους στον καναπέ, μπροστά στην τηλεόραση, σκέπαζε τα μάτια του να μη βλέπει. Τώρα η φωνή του άλλαζε, είχε κόψει πια την αγκαλίτσα για καληνύχτα, είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται για μηχανές αυτοκινήτων και για κορίτσια. Μια μέρα θα έμπαινε σε ένα αυτοκίνητο με ένα από αυτά τα κορίτσια και θα την εγκατέλειπε και αυτός.

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε στρίβοντας το κλειδί στη μίζα.

«Τον χιονάνθρωπο...»

Η μηχανή δεν πήρε μπροστά. Την έπιασε πανικός. Χωρίς λόγο. Τι ακριβώς φοβόταν δεν ήξερε. Κοίταξε τρομαγμένη πέρα από το παρμπρίζ στρίβοντας ξανά το κλειδί. Μήπως είχε πέσει η μπαταρία;

«Και πώς ήταν αυτός ο χιονάνθρωπος;» ρώτησε πατώντας τέρμα το γκάτζι και στρίβοντας ξανά το κλειδί με τέτοια απελπισμένη βιασύνη, που κόντεψε να το σπάσει. Ο γιος της απάντησε κάτι, αλλά τα λόγια του πνίγηκαν από το μουγκρητό της μηχανής, που πήρε επιτέλους μπροστά.

Η Σάρα έβαλε ταχύτητα και έλυσε το χειρόφρενο νευρικά, σαν να ήθελε να το σκάσει από εκεί αμέσως. Οι τροχοί σπίναραν πάνω στο μαλακό, γλιστερό χιόνι. Πάτησε κι άλλο το γκάτζι και το πίσω μέρος του αυτοκινήτου άρχισε να ντεραπάρει. Στο με-

ταξύ, ευτυχώς, τα μπροστινά λάστιχα είχαν πιάσει ασφαλτο και το αυτοκίνητο τινάχτηκε μπροστά και βγήκε σχεδόν πατινάροντας στον δρόμο.

«Μας περιμένει ο μπαμπάς» είπε η Σάρα. «Πρέπει να κάνουμε γρήγορα».

Άνοιξε το ραδιόφωνο και ανέβασε τον ήχο για να γεμίσει την παγερή ατμόσφαιρα με κάτι άλλο εκτός από τη φωνή της. Ένας εκφωνητής ειδήσεων ανήγγειλε για εκατοστή ίσως φορά από το πρωί ότι το προηγούμενο βράδυ ο Ρόναλντ Ρέιγκαν είχε νικήσει τον Τζίμι Κάρτερ στις αμερικανικές εκλογές.

Το αγόρι είπε ξανά κάτι και η Σάρα έριξε μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη.

«Τι είπες;» ρώτησε με δυνατή φωνή.

Ο γιος της το επανέλαβε, αλλά και πάλι δεν μπόρεσε να ακούσει. Χαμήλωσε το ραδιόφωνο ενώ έστριβε προς τον κεντρικό δρόμο και το ποτάμι, που διέσχιζαν το χιονισμένο τοπίο σαν δύο παράλληλες πένθιμες κορδέλες. Τινάχτηκε τρομαγμένη όταν κατάλαβε ότι το παιδί είχε σκύψει ανάμεσα στις δύο μπροστινές θέσεις. Η φωνή του έφτασε στ' αυτιά της σαν ξερό θρόισμα. Σαν να ήταν πολύ σημαντικό να μην τους ακούσει κανένας άλλος.

«Θα πεθάνουμε».

Η αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της, με ολοκληρωμένους χαρακτήρες, σκοτεινή ατμόσφαιρα και ένταση που ξεκινά από την πρώτη σελίδα και δεν χαλαρώνει παρά μόνο στην τελευταία.

The Times

Ο χιονάνθρωπος είναι ένα βιβλίο τόσο απροσμέτρητο όσο το χιόνι, τόσο φωτεινό και άπιαστο όσο τα Κουαρτέτα εγχόρδων του Μπετόβεν. Μια πολύ έντονη λογοτεχνική εμπειρία.

James Ellroy, συγγραφέας

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

NORWEGIAN BOOKSELLERS' PRIZE 2007/
NORWEGIAN BOOK CLUB PRIZE 2007

Η ΕΒΔΟΜΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Ένα αγοράκι ξυπνά και αναζητά τη μητέρα του. Όμως στο σπίτι δεν είναι κανείς και στον κήπο τους ανακαλύπτει έναν χιονάνθρωπο με το αγαπημένο φουλάρι της μητέρας του τυλιγμένο στον λαιμό του.

Καθώς ο Χάρι Χόλε και η ομάδα του ξεκινούν την έρευνά τους, ανακαλύπτουν έναν ανησυχητικό αριθμό γυναικών που έχουν χαθεί στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων.

Όταν διαπιστώνουν την εξαφάνιση και άλλης μιας γυναίκας, οι χειρότερες υποψίες του Χάρι Χόλε επιβεβαιώνονται: για πρώτη φορά στην καριέρα του θα πρέπει να αντιμετωπίσει έναν σίριαλ κίλερ που παίζει στην έδρα του.

**ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΜΕ
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΟΝ MICHAEL FASSBENDER**

ISBN: 978-618-03-3371-8

9 786180 333718
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83371

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book